

לא ללקק את

שיירי החג

שאלו כל סמל מיטרה תורן ויספר לכם שכל סיכוכי השכנים, המריבות על חבל הכביסה ושטיפת חדר-המדרגות, מתחילים ביום השישי בצהריים ומתלהטים לקראת שבת. שאלו כל רופא וטרינר ויספר לכם שמיקרי ההרעלות הרבים ביותר בבעלי-חיים מתרחשים בחגים.

יום הכיפורים נחשב אומנם ליום של צום, אבל די בסעודה מפסקת של האידישע מאמע ובכל ארוחות החג שלפניה ואחר ריה, כדי להפוך את חודש החגים לחודש של זליה אחת גדולה.

בבתים מסויימים חושבים כי חבל לזרוק אוכל, לכן אוכלים הכל, וכשבעלי הבית מתפוצצים, הם לא רוצים, חסיוחלילה, לזרוק את השיירים האדירים ובל. הרי יש כלב בבית, שיאכל, לבריאות ולמה לא לכבד גם את החתול?

וכן, הופכת חיי-הבית לפח חי, בולע, אך לא מעכל. כי לא כל מזון של בני אדם מתאים לקיבתם של החתולים, מה גם שקשה לפעמים למיין את כל העצמות שבעיסה, וכל המזונות המתובלים הם רעל לכלב. התוצאות ממהרות להופיע: הרעל לות קיבה, שילשולים אינסופיים הגורמים להתייבשות, ואף לסכנת חיים.

לכן, אם אתם אוהבים לאכול יותר מדי אל תכריחו גם את הכלב לעשות זאת.

כלבוטק

מאת

ד"ר יקותיאל שרעבי

ועדוה פינורו

לא כל

פנסיון

הוא מעון

כל אורח יכול לתלות על דלת ביתו שלט: „כאן פנסיון לכלבים“, ומבטחת לו פרסה מלאה. איש לא יטרח לבדוק אם אכן מתאים המקום לשמש פנסיון לבעלי-חיים, איש לא מוסמך להיכנס פנימה למיטבה, להעיף עין בתנאי המגורים ולתת דבעל-הבית הכשר כלשהו לגבות תשלום עבור חיות המחמד המופקדות בידו (אפילו משגיח כשרות אין במקום שכזה).

האם נתן מישהו דעתו השקויה לשאלה אם אין זה חשוב לשמור על בריאותו של בן-המישפחה ההולך על ארבע, למען יתר בני-המישפחה ולמען בריאות הציבור?

ומעשה שהיה כך היה, מישפחת כהן נסעה לפני זמן מה לסוף-שבוע ומסרה את כלבה, מגזע רועה גרמני, לפנסיון לבעלי-חיים במרכז הארץ. הם שבו מחופשתם, מיהרו לקחת את הכלב, ואז נאמר להם, בלי גניונים מיוחדים, כי הכלב איננו מת.

בני-המישפחה היו כהלים, הילדים פרצו בככי, איך זה יכול להיות?! צעקו ולא האמינו למישמע אוזניהם. אבל בעל ה-פנסיון בשלו: הכלב מת. מת.

אל תעשה לאחרים

איננו אוהבים להביא בכלבוטק סיפורים אכזריים. אבל, לצערנו, כשמדובר במעשי אכזריות חזורים ונישנים, איננו יכולים לעבור לסדר היום.

שוב יוצאים המרעילים ומשתוללים. מיק-רה שקרה לפני שבועים בגן-רווה (מועצה אזורית) שבר את ליבה של מישפחת מר-שבניקים ותיקה, שעד לאותו יום האמינה כי היא גרה בסביבה שיש בה איכות חיים

לדווח

למס הכנסה

עימנאל בן-חנן מתל-אביב, שלח מיכתב לכלבוטק שאי אפשר שלא לפרסמו:

„לכלבוטק שלום, לבעלי חיות-בית (קרי: בני המעמד הקאפיטאליסטי שלהם היכולת לפרנס בני-מישפחה ההולכים על ארבע.

„אין ספק כי ההצעה שיומנה עליידי כמה מאדריכלי מסי-הכנסה ומס-רכוש לדרוש מבעלי הכנסות גבוהות לדווח על כל-בים וחתולים שבבתיהם, „כי לגדל כלב זה כמו לגדל ילד“, באמת ובצדק יסודה. „נכון מאד, לגדל כלב זה בדיוק כמו לגדל ילד, לכן אני מציע לדווח על הכלב למסי-הכנסה ולקבל מביטוח-לאומי קיצבת ילדים בהתאם.

„כדאי, לדעתי, להחזיק כלבה ולעודד את המלטותיה, שכן בתוך זמן קצר ביותר תהפוך המישפחה לברוכת-ילדים, ותוכל להנות גם מקיצבת סעד“.

וקירבה לטבע. עד לאותו יום, או ליתר דיוק לילה, שאי אפשר לשכוח.

כלבם, גור, בן שלושה חודשים, נמצא מתפלל, כשהוא קשור עדיין למלונתו. הב-הילו אותו לרופא! אך כשהגיעו אליו, כבר היה הכלב ללא רוח חיים. בניחוח שלאחר המוות התברר שהורעל בארסניק.

רעל מסוג זה אינו מסתובב לבד ברחוב. זהו רעל שנמצא רק בידי הרשויות הי-מוסמכות שבמחלקת-התברואה של המר-עצות האזוריות. הרעלה של גור שלא שוטט רחוק ממלונתו היא מיקרה של הרעלה מכוונת, אכזרית ומתוכננת. זה היה מישהו שהתכוון להרעיל, היתה לו גישה חופשית לרעל המסוכן והאסור באחוקה בידיים פרי-טיות, והוא ניצל את מעמדו, והגיש לכלב התמים את הרעל בתוך מזון מפתה. נורא.

עובד רשות מקומית אחרת הרעיל כלב לפי פקודת הכלבת (כלב ששוטט לבדו, ל-לא זמם ובלו רצועה). הכלב המורעל הקיא בתוך זמן קצר את הבשר שאכל עם הרעל, ולא אונה לו כל רע. לעומת זאת, כלבו של המרעיל, שליווה אותו בפעולה, אכל את הקיא יחד עם הרעל ונפח את נישמתו. כך ייעשה למרעיל, אך, למען החיים — מה אשם כלבו?

